

на Германия не възбуждали симпатии, нито въ Виена, нито въ Петербургъ, нито въ Лондонъ.

Въ политическитѣ кръгове въ Парижъ, Франция имала единъ добъръ приятелъ, руския посланикъ, князь Орловъ. Обаче, чувствителността на князь Орлова къмъ кабинета на де Бройлъ отивала до тамъ, щото той отбѣгвалъ да дружи съ неговитѣ министри. Рускиятъ посланикъ питаялъ къмъ сваления президентъ Тиеръ особена симпатия и не криялъ своето лично незадоволство, за гдѣто неприятелитѣ на стария президентъ подготвили неговото падане. Независимо отъ това, князь Орловъ, въ всичкитѣ си дѣйствия, въпрѣки симпатиитѣ си къмъ Франция е трѣбвало да държи резервирано поведение, тъй като това било диктувано отъ политическитѣ интереси на Русия.

Освѣнъ официалнитѣ посѣщения, князь Орловъ е отбѣгвалъ при други случаи да се срѣща съ де Бройлъ. Това всѣвало безпокойствие у новитѣ министри. Често, прѣдседателятъ на министерския съвѣтъ казвалъ на своитѣ колеги: „нѣма да ми бжде чудно, ако нѣмцитѣ ни изненадатъ съ второ нашествие; къмъ кого ще се обрънемъ за поддръжка?“

Единъ день херцогътъ повѣрилъ своитѣ интимни възгледи на Деказъ, неговъ бждащъ замѣстникъ въ външното министерство, който току що билъ назначенъ посланикъ въ Лондонъ. При разговора на тия двама държавни мъже се появила идеята да се възползуватъ отъ прѣбиването на руския канцлеръ, князь Горчаковъ въ Швейцария и да се опитатъ тайно да спечелятъ неговитѣ симпатии, да го прѣдразположатъ къмъ Франция, та въ случай на нужда да апелиратъ къмъ него. Тази идея се появила най-напрѣдъ у Деказъ, като разсждавалъ върху връзкитѣ между Русия и Германия и частно върху отношенията между Горчаковъ и Бисмаркъ. Той мислилъ, че Горчаковъ е едничката личностъ въ Европа, която свободно могла да говори на желѣзния канцлеръ и когато потрѣбва да му повлияе. Де Бройлъ и Деказъ мислили, че ще успѣятъ чрѣзъ Горчакова да добиятъ положителни свѣдѣния върху плановѣтъ на Бисмарка. И ако се укаже, че той има дѣйствително намѣрение да прѣдизвика втора